

Novéna k Panně Marii Pomocnici křesťanů

Litanie k Panně Marii, Pomocnici křesťanů

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Kriste, smiluj se. *Kriste, smiluj se.*

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Bože, náš nebeský Otče, *smiluj se nad námi.*

Bože Synu, Vykupiteli světa,

Bože Duchu svatý,

Bože v Trojici jediný,

Svatá Maria, *oroduj za nás.*

Svatá Boží Rodičko,

Svatá Panno panen,

Matko Kristova,

Matko Božské milosti,

Matko Syna Nejvyššího,

Matko Pána svrchovaného,

Matko Slitovníka nejlaskavějšího,

Matko Pomocníka nejvydatnějšího,

Matko Spasitele nejdobrotivějšího,

Matko Lékaře všemohoucího,

Matko Živitele nejútrpnějšího,

Matko Soudce nejmilosrdnějšího,

Matko, které byl Syn Boží poddán,
Matko, na jejíž přímluvu Syn Boží počátek divů svých učinil,
Matko svaté naděje,
Matko milosrdenství,
Matko dobré rady,
Matko všemi strastmi zkoušená,
Matko bolestná,
Matko naše,
Panno milosti plná,
Panno mocná,
Panno dobrotivá,
Panno věrná,
Přímluvkyně naše,
Prostřednice naše,
Řečnice naše,
Živote, sladkosti a naděje naše,
Uzdravení nemocných,
Útočiště hříšníků,
Potěšení zarmoucených,
Pomocnice křesťanů,
Jednatelko pokoje a míru,
Tišitelko Božího hněvu,
Hvězdo obtížených a trpících,
Ochránkyně Tebe vzývajících,
Ve všech potřebách a nehodách

V úzkosti a starosti
V těžkomyslnosti a malomyslnosti
V nejistotě a pochybnosti
V nouzi a nedostatku
V soužení a trápení
V útisku a pronásledování
V bolesti a nemoci
V těžkém pokušení
Ve zkouškách
V nebezpečí ztráty cti a dobrého jména
V nebezpečí života
V nebezpečí spásy
V hodině smrti a soudu

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

Kriste, uslyš nás. *Kriste, uslyš nás.*
Kriste, vyslyš nás. *Kriste, vyslyš nás.*
Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*
Kriste, smiluj se. *Kriste, smiluj se.*
Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*
Otče náš... Zdrávas, Maria...

Chvalozpěv Panny Marie – Magnifikat

Velebí má duše Hospodina, a můj duch plesá v Bohu, mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Hle od této chvíle mne budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný, jeho jméno je svaté, a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně.

Mocně sesadil z trůnů a ponížené povýšil. Hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil naším otcům, Abrahamovi a jeho potomkům navěky.

K Tobě, svatá Boží Rodičko, jsme volali a skrze Tebe nám přišla pomoc Páně. Milost se rozlévá po Tvých rtech, proto Ti Bůh žehná na věky. Kéž všichni Tvou ochranu poznají, kdo Tě o pomoc vzývají.

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se:

Všemohoucí milosrdný Bože, jenž jsi nám dal Pannu Marii jako Pomocnici a Ochránkyni, uděl nám, prosíme, abychom

pod její záštitou v tomto životě dobrý boj bojovali a nad nepřítelem své spásy v hodině smrti zvítězili. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

NOVÉNA

1. den MILOSTIPLNÁ

*Anděl k ní vešel a řekl: Buď zdráva, milostiplná, Pán s tebou!
(Lk 1,28)*

Anděl nenazývá Marii při pozdravu jménem, nýbrž ji nazve „plná milosti“ (kecharitomene). Neřekne: Raduj se, Maria, nýbrž: Raduj se, milostiplná. V milosti je Mariina nejhlubší totožnost. Je živým, konkrétním prohlášením, že na počátku všeho je ve vztazích mezi Bohem a tvory milost. A milost je tím místem, kde se tvor může setkat se svým Stvořitelem. Také Bůh je v Bibli představován jako bohatý (čili plný) milosti (Ez 34,6). Bůh je plný milosti ve smyslu aktivním, jako ten, kdo naplňuje milostí. Zatím co Maria je milostí naplněna. Mezi oběma je Ježíš Kristus, prostředník, který je „plný milostí“ (Jan 1,14) jak ve smyslu aktivním, tak pasivním, neboť jako Bůh a hlava církve dává milost a jako

člověk je naplněn milostí Otce a dokonce i „roste v milosti“ (Lk 2,52). Maria si může se vší pravdivostí přisvojit Pavlova slova: „Milostí Boží jsem to, co jsem.“ (1 Kor 15,10) Milost nám úplně vysvětluje Marii, v ní je její velikost a krása. Maria je Maria, protože je plná milosti. Nazveme-li ji milostiplnou, říkáme o ní všechno.

Maria, milosti plná, oroduj za nás.

2. den BLAHOSLAVENÁ, KTERÁ JSI UVĚŘILA

Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: blahoslavená, která jsi uvěřila, že se ti splní to, co ti bylo řečeno od Pána. (Lk 1,41,42,45)

Když přišla Maria k Alžbětě, ta ji uvítala s velikou radostí a naplněna Duchem svatým zvolala: „blahoslavená, která jsi uvěřila...“ Lukáš tuto příhodu užívá jako prostředek, aby vynesl na světlo to, co se událo ve skrytu v Nazaretě a mohlo být zjeveno a dostat objektivní ráz jen v rozhovoru s někým jiným. Maria svou odpovědí: „Jsem služebnice Páně“ uskutečňuje největší a rozhodující úkon víry v dějinách světa. Toto Mariino slovo představuje vrchol veškerého náboženského chování před Bohem, protože

vyjadřuje nejvznešenějším způsobem pasivní disponovatelnost spojenou s aktivní pohotovostí, nejhlubší prázdno, které je doprovázeno největší plností. Maria svou otázkou:“ Jak se to stane, vždyť muže nepoznávám“ nežádá vysvětlení, aby pochopila, ale aby se dověděla, jak má provést Boží vůli. Ukazuje nám tak, že nemusíme vždy všechno chápat, ale máme prosit Boha o pomoc, abychom správně splnili to, co od nás žádá a očekává.

Maria, plná víry a touhy po plnění Boží vůle, oroduj za nás.

3. den POČNEŠ A PORODÍŠ SYNA

Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš (Lk 1,31)

Právě o vánocích, ve chvíli, kdy „porodila svého jednorozeného syna“ (Lk 2,7), a ne dříve, se stala Maria doopravdy a plně Matkou Boží. Matka není titul jako ostatní, který je přidán zvenčí a nezasáhne samotné bytí dotyčné osoby. Žena se stane matkou tím, že projde řadou zkušeností, které ji navždy poznamenají a pozmění nejen její tělo, ale také vědomí, které má o sobě. Mariina láska k dítěti roste se samotným dítětem. A to nejen její lidská mateřská láska, ale Ježíšova láska ji činí stále schopnější

milovat. Každá matka dává svému dítěti nadbytek lásky, jakýsi neomezený kredit lásky. Každá matka má tolik lásky, že jí to ani nejvíc milující dítě nemůže oplatit. Teď, v době čekání teprve ne. I Pánova matka zná toto tajemství. Ale s tím už milost jejího Syna naložila. Matka má tedy připraven tento nadbytek nejen pro své Dítě, na základě svého přirozeného mateřství, ale pro všechny plány, myšlenky a zájmy Dítěte, úměrně jejich božské, nadpřirozené hloubce. Matčin nadbytek lásky v době čekání se již skrytě přelévá na celý svět.

Maria, Matko plná lásky, oroduj za nás.

4. den TVOU VLASTNÍ DUŠÍ PRONIKNE MEČ

On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč, aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí. (Lk 2,34–35)

Maria nese dítě v náručí do chrámu. Simeon ji i dítě přijímá, v Duchu svatém poznává ji i dítě, srovnává poslání Syna a Matky a spatřuje mezi oběma nové pouto. Simeon pochází ze Starého zákona, ale v okamžiku, kdy potká Matku a Dítě,

stává se křesťanem. Jeho prorocký dar se proměňuje v křesťanské patření na tajemství. Vidí, že mezi Pánem a lidmi bude nutné zprostředkování a že tato role může připadnout jen Matce. Je tak čistá, že nemůže ve styku se Synem a lidmi nic zničit a že ani lidé nemohou ve styku s ní nic zničit. Na ni se můžeme obracet a nemusíme se bát, že urazíme Boha. Ona bude dávat míru pro odstup i pro blízkost. A v tom spatřuje Simeon pokračování jejího poslání. Mečem, který jí Simeon předpovídá, jí dává Syn podíl na svém utrpení. Smyslem probodnutí jejího srdce je toto: „aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí“. Maria, která trpí jako každý obyčejný člověk, je srozumitelná pro každého. A všechno, co je v srdcích jako nejasná touha po Bohu, může při pohledu na Matčino utrpení dostat tvar, stát se vědomým a zjevit se samotným srdcím. Tak Maria získává Synu svým utrpením skrytá srdce. Otvírá je, protože i její srdce bylo otevřeno mečem. Stále znovu je unavená, ochablá víra v Boha Otce, Syna a Ducha svatého, napolo usínající připravenost náhle zasažena a vzepjata jako plachta v ostrém větru při myšlence na Mariinu připravenost a sebeodevzdání. Ona to dokázala! A byla

člověkem jako já. Tak se prostřednictvím jejích ran zjevují srdce křesťanů.

Maria, pravá Prostřednice mezi Bohem a lidmi, oroduj za nás!

5. den PROČ JSTE MĚ HLEDALI?

Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali. (Lk 2,48)

Dvanáctiletý Ježíš doprovází své rodiče na svátky do Jeruzaléma. Při návratu upozorují, že Ježíš není mezi nimi. Lukáš uvádí, že Ježíš byl nalezen „po třech dnech“. Tím snad naráží na tajemství jeho smrti a Zmrtvýchvstání. Nicméně je jisté, že pro Matku je to uvedení do velikonočního tajemství sebezřeknutí. Zažívá dokonalé roztříštění všeho dosavadního. Je poslušna nebeského Otce a zvykla si na to, dítě ji poslouchalo. A najednou vidí, že všechno už neprochází jejíma rukama, že existuje bezprostřední poslušnost Syna vůči Otci, která v sobě zahrnuje plnou zodpovědnost a která její mateřskou zodpovědnost rozbíjí. Vidí téměř rozpor mezi svým posláním lidsky ochraňovat a vychovávat Syna a posláním Syna, který se z této ochrany

vymaňuje. A tak už nechápe. A v tomto nechápání je jí sděleno, že její Syn je Bůh. A je nejen velký, nýbrž je ten Vždy Větší, kterého chápeme jen v nechápání. Maria je do Božího Vždy Většího vržena téměř násilím. Matka se musí učit něčemu novému: nechápat. Toto nechápání se teď už nebude omezovat jen na jeden případ, ale je to začátek něčeho, co neskončí. Je to zcela nové otevření se Bohu, a to trvalé.

Maria, Matko Stvořitele a Matko Spasitele, oroduj za nás!

6. den UDĚLEJTE VŠECHNO, CO VÁM ŘEKNE

Třetí den byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova Matka. (Jan 2,1)

Maria je spolu s Ježíšem a jeho učedníky na svatbě. Brzy svým ženským smyslem vycítí, že ženich a nevěsta jsou v nesnázi pro nedostatek vína. Tato vlastnost jí zůstane navždy. Vždy bude vidět, kde panuje nějaký nedostatek a bída, a její úlohou bude neustále oznamovat svému Synu to, co objevila svým mateřským pohledem: „Už nemají víno.“ Obrací se tedy na Syna s prosbou a s tím, co ví a nevyslovuje: Ty můžeš pomoci. Jako žena mu ukazuje

skutečnost, protože je úlohou ženy upozorňovat muže na věci, které on možná přehlíží, ale kterými pak může disponovat. Přenechává však stav věci jemu, aby jako Bůh rozhodl, co odpovídá jeho vůli. Syn zprvu není ochoten vyhovět její prosbě. Ale Matka neochabuje. Obrací se na služebníky: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Jestliže ve víře naléhá, až to vypadá, skoro jakoby chtěla prosadit svou vůli, není její jednání zde už jednáním osobním, zastupuje církev. Ona je církev, která naléhá a usiluje o jednotu s Pánem. A jestliže dále naléhá, neobrací se už dále na Pána, ale na služebníky. Pokouší se naladit je k poslušnosti a plné disponovanosti Pánu. Nenechává se vyvést ze svého postavení přímluvkyně. Ale neříká ani Synovi, co má udělat, ani nevyzývá lidi, aby podpořili u Syna její prosbu. Uvádí je do hlubší poslušnosti a má jistotu, že její prosba je neomylná. Vyslovila svou prosbu z neomylnosti víry, i když setrvává v indiferenci, která sama nechce nic z naplnění vědět předem.

Maria, Matko ustavičné pomoci, oroduj za nás!

7. den STABAT MATER

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. (Jan 19,25)

Pro Marii tedy nadešla dlouho vytoužená hodina. Je nekonečně strašnější, než mohla tušit každá dřívější představa. Skutečnost pašijí ji zmáhá, ona chápe stále víc, že Syn je ve svém nejkrajnějším utrpení jen láska. Když slyší zvolání Syna: „Bože můj, Bože můj, proč si mě opustil?“ cítí, že i v ní ožila tato otázka. Následuje Syna do stavu, ve kterém je člověk dokonale obětován. Avšak necítí útěchu vědomí, že je opuštěna stejně jako on. Opuštěnost, ve které se teď ocitá, je prosta každé vazby. Mezitím ožívá její první ANO ještě jednou, novým způsobem. A toto Ano už nemůže žít mocí Syna, protože ten už všechno vrátil Otci, Matka ho vyslovuje v síle Otce. Je zcela sjednocena se Synem, který odevzdává všechno – i svého ducha, zpět do Otcových rukou. Tady ji udržuje Bůh. Otec potřebuje Marii právě v takovém stavu, aby nesla to, co jí k nesení zanechal Syn. A když její Syn konečně všechno dokonal, stává se jeho tma i její úplnou tmou. Právě v tomto stavu je jí darována nová

plodnost. Za to, že chtěla být Matkou Božího Syna, teď smí žít dál jako Matka křesťanů.

Maria, Matko Ježíšova a Matko naše, oroduj za nás!

8. den TO JE TVÁ MATKA

Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ (Jan 19,26–27)

Ježíš svěřuje Marii Janovi a Jana Marii. Je tu jednak bezprostřední, konkrétní smysl, ale pak nám tato slova říkají něco i o duchovní cestě Matky. Je poutnicí a cizinkou ve světě a zcela se nechává vést Bohem. Když se má narodit Syn, když ji Boží slovo postavilo do situace naprosté osamocení vzhledem k lidem, říká Bůh Josefovi, aby ji přijal. Teď, ve chvíli Ježíšovy smrti, ji Syn svěřuje Janovi. Maria v naprosté odevzdanosti ponechává od začátku až do konce rozhodování o svém životě Bohu. Církevní smysl tohoto úryvku praví, že učedník nepředstavuje pouze Jana, ale všechny učedníky. Umírající Ježíš je dává Marii za děti, stejným způsobem, jako jim byla dána Maria za Matku. Pod křížem se nám tedy Maria jeví jako Dcera Siónská, která

dostává od Boha nové potomstvo. „Hle, Filišťané, Tyrští i Etiopané, ti všichni jsou v něm narozeni. Vpravdě však Sión každý nazývá: Matko!... Do svitku knihy vpisuje Pán, když národy sčítá: Ti všichni jsou v něm narozeni!“ (Ž 87,2 a n..)

Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!

9. den LETNICE

Ti všichni setrvali jednomyslně na modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými (Sk 1,14)

Maria je s ostatními ženami a s apoštoly a učedníky přítomna při shromáždění vznikající církve poté, co Syn vystoupil na nebesa. O letnicích na ně sestoupil Duch svatý. Duch, který k nim dříve mluvil Pánovými ústy, je jim nyní udělen jako Pánův Duch, který jim Pána zjevuje. Skrze Ducha každý dostává celkový obraz o Pánu a porozumění Boží milosti. To je činí svobodnými pro hlásání evangelia. Nemusí se bát, jestli přesně opakují slova, která se dochovala, smějí slova vykládat, aniž by se vzdálili od jejich jádra. A tato církev je ve svém středu ztělesněna Pánovou

Matkou, neboť ona je na této slavnosti založení církve přítomna. A stojí tu nejen jako matka a snoubenka, ale i jako lůno církve. Je jím na základě svého mateřství. Neboť ona svým „ano“ počala tělesně Syna, ale nejen jeho tělo, nýbrž celého Syna se vším, čím je a o čem na světě prohlásí, že je s ním jedno a že s ním souvisí. Syn ji na tuto úlohu stále připravoval. Byla vždy tím, co od ní v dané chvíli očekával. Byla bezmezným souhlasem. Neboť jako matka je nekonečnou plodností souhlasu, jako snoubenka je místem, kde je církev v dokonalé čistotě také dokonale uzpůsobena pro Snoubence. Vzala s sebou všechny vlastnosti, která měla v době Pánova pobytu na zemi, a dostala je vystupňované a zduchovnělé zpět ve své nové úloze: být nosným počátkem církve.

Maria, Matko církve, oroduj za nás!